

—•••••—

โน (นัย) โลกใบน้อย

—•••••—

คำนำ

รวมบทกวีนิพนธ์เรื่อง **ใน (นัย) โลกใบน้อย** เป็นบทกวีแห่งความหวัง ความรัก ความทรงจำ และความเป็นไปที่ขับเคลื่อนด้วยหัวใจและเวลา อุปมาเหมือนหนึ่งละครที่เล่าเรื่องโดยใช้โลกทั้งใบเป็นฉาก ในการแสดง ทุกซั้ทั้งหลายจึงเกิดในโลก สุขทั้งหลายก็เกิดในโลก และทั้งหลายเหล่านั้นก็ดับในโลกเช่นเดียวกัน ข้าพเจ้าจึงเพียงปรารภนาให้หนังสือรวมบทกวีเล่มนี้ของข้าพเจ้าที่เขียนถึงเรื่องราวต่าง ๆ ของโลกใบนี้ อย่างน้อยครั้งหนึ่งก็จะได้ตั้งอยู่บนโลกแต่ขอเพียงไม่ดับสลายไปในความทรงจำของผู้เปิดอ่านก็เกินพอแล้ว

โลกใบน้อยของข้าพเจ้าได้แบ่งเนื้อหาออกเป็น ๓ ภาค คือ

โลกจำหลัก ประกอบด้วยบทกวีเรื่อง แลโลกอันตระการ เก็บโลกไว้ในดวงตา ขายโลกทอดตลาด โยงสายใยไว้บนหิ้ง ดินต่างหากฝากเหง้าให้เรางาม และในนิรันดร์

โลกจำลอง ประกอบด้วยบทกวีเรื่อง พื้นที่ที่หยัดเย็น โรงเรียนของเราเคยน่าอยู่ แต่ไม่มีเรือจ้างกลางโรงเรียน คุกห้องเรียน มีมีเทคโนโลยีแทนที่ครูได้ และพลังเยาวชน

โลกจำเป็น ประกอบด้วยบทกวีเรื่อง สิ่งเล็ก เด็ก ในหัวใจ ร่มวิเศษ ความหวังที่ไม่มีหวัง ...ฉันเชื่อ แสงสว่างพร่างเมืองดิน วายหลงในดงกรุง ขึ้นส่วนที่ขาดหาย กระปุกชีวิต และมิ่งมิตรนิจนิรันดร์

ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณพ่อแม่ คุณครู และมิ่งมิตร ผู้สร้าง**โลกจำลอง**ของชีวิตข้าพเจ้าให้ก้าวสู่ความจริง

ข้าพเจ้าขอเป็นดวงดาวนำทางให้ผู้เผชิญความลำบากอยู่ใน**โลกจำเป็น**

และสุดท้ายข้าพเจ้าขอขอบคุณ**โลกจำหลัก**อันงดงามที่ทำให้ข้าพเจ้าและคนอื่น ๆ มีที่หยัดเย็น

เมื่อเราแนบเนาหัวใจไว้ที่ที่เดียวกัน

เมื่อนั้นโลกทั้งใบย่อมแนบเนาด้วยความรักใน (นัย) โลกใบน้อย

ผู้เขียน

สารบัญ

	หน้า
๑. โลกจำหลัก	๑
แลโลกอันตระการ	๒
เก็บโลกไว้ในดวงตา	๔
ขายโลกทอดตลาด	๖
โยงสายใยไว้บนหิ้ง	๘
ดินต่างหากฝากเหง้าให้เรางาม	๑๑
ในนิรันดร์	๑๓
๒. โลกจำลอง	๑๔
พื้นที่ที่หยัดเยิน	๑๕
โรงเรียนของเราเคยนำอยู่	๑๗
แต่ไม่มีเรือจ้างกลางโรงเรียน	๑๙
คุกห้องเรียน	๒๑
มีมีเทคโนโลยีแทนที่ครูได้	๒๓
พลังเยาวชน	๒๕
๓. โลกจำเป็น	๒๖
สิ่งเล็ก เล็ก ในหัวใจ	๒๗
ร่วมวิเศษ	๒๙
ความหวังที่ไม่มีหวัง	๓๑
...ฉันเชื่อ	๓๓
แสงสว่างพร่างเมืองดิน	๓๕
ว้ายหลงในดงกรุง	๓๗
ชิ้นส่วนที่ขาดหาย	๓๙
กระปุกชีวิต	๔๑
มีงมิตรนิจนิรันดร์	๔๓

โลกจำหลัก

แลโลกอันตระการ

เก็บโลกไว้ในดวงตา

โยงสายใยไว้บนหิ้ง

ดินต่างหากฝากเหง้าให้เรางาม

ในนิรันดร์

๑.

แลโลกอันตระการ

เกิดเคยเกิดโลกกว้าง	กว่าใด
แรกเริ่มมีดทอดไกล	กลบหล้า
ดาวนั้นนั่นหลับไหล	หล่นจักร วาลฤา
จันทร์นั้นมัวท่องฟ้า	ฟากฟ้าขึ้นหมอง
สองเคยสองเทพท้าว	เที่ยวชม
ลอบเสพรสภิรมย์	เลิศแพรว
จากอภัสระพรหม	พ่างทิพย์ พیمانแล
เสพรสจวนดินแล้ว	หลับปลื้มลื้มสวรรค
อันพุทธพจน์นั้น	แนบนาน
แลโลกอันตระการ	เกริ่นไว้
ราชรถราชยาน	ยลเปรียบ
คนเง่าชอบเข้าใกล้	กลับได้ทรงขัง
ครั้งถึงซึ่งยุคนี้	หนาวชด นัยนนา
ไปบ่อดและมีดมน	หม่นไหม้
ดาวดับและอัปจน	จวบปัจ จุบันเฮย
ชนเสพรสควาได้	ดื่มเหล้าอมสมัย

ใจเอ๋ยใจแผ่นหล้า	หล่นราย
ตั้งโลกครบรอบวาย	ว่ายตั้ง
ทำนุเพื่อทำลาย	ลาญโลก
มนุษย์ทำทั้งนั้น	ทุบหม้อข้าวหอม

หลงโลกย่อมเกิดทั้ง	ทางใน
หลงโลกดับโดยใด	ดับสิ้น
โดยใจดับโดยใจ	จึงพบ ทางแฮ
ไฟทุกข์ลุกแต่ดิน	ดับได้โดยธรรม

๒.

เก็บโลกไว้ในดวงตา

แลโลกวันโลกช้า	เราไหว
พิษจากผู้อาศัย	สาดเชื้อ
ขณะโลกผจญภัย	โดดเดี่ยว
ธรรมชาติมิหยุดเชื้อ	โอบสู้ดับเชื้อ
เห็นนกกางปีกกล้า	กอดตะวัน
ผู้แตกเงาปีกกัน	ห่มหล้า
เรียปีกดังแผ่สัน -	ตีภาพ
แผ่นปีกเล็กกว่าฟ้า	อย่างน้อยร่วมเย็น
เห็นहनอนซอนชอกพื้น	โพรงดิน
มีมุ่งหมายกัดกิน	กิ่งก้าน
เป็นปุ๋ยแบบธรณิน	คราดับ ซีพแฮ
เพื่อหนึ่งกล้าแผ่ล้าน	ร่วมไม้พรายลออ
เห็นเมฆล้อฟ้าริน	ลมหวน
วิ่งเล่นเช่นริวขบวน	แบกน้ำ
เพื่อปรายหยาดฝนมวด	มอบสรรพ ซีพแฮ
หมายผ่อนร้อนผ่อนซ้ำ	ชุบขึ้นผืนดิน
กลิ่นไอยังกรุ่นเชื้อ	สายธาร กรูณแล
ไม้ดอกยังผลิบาน	ดอกไม้
แลโลกที่โคกนาน	กลับขึ้น
แรงรักถักแรงให้	โลกร้ายคลายหมอง

เห็นโลกของฟอกเฟิ้น	ตัวเอง
ธรรมชาติบรรเลงเพลง	กล่อมหล้า
มีอมารกลับข่มเหง	ขมขื่น
แพร่พิษกิเลสซ้ำ	กล่อมเข้าใจคน

เห็นขยะบนหาดกว้าง	กระจาย
พราภัสต์วตายแล้วตาย	อีกซ้ำ
อีกมนุษย์ป้อนมลาย	ใจมนุษย์
แท้โลกซ้ำกว่าซ้ำ	เพราะน้ำมีออกคน

ขณะยลธรรมชาติกู๋	ล้างสมัย
และขณะผู้อาศัย	บ่ห่อนกู๋
สู้เพื่อพรงู๋ไร	ตระหนักรักษ์
อย่าปล่อยทิ้งโลกสู้	เพื่อผู้คนเลย

๓.

ขายโลกทอดตลาด

...ประกาศ ประกาศ ประกาศ !!!

ขายทอดตลาดโลกเก่า
ชำรุดทรุดโทรมทึ่มเทา
หมอกเมฆปกคลุมกลุ่มคน

...ตามหาดาวเคราะห์ดวงใหม่

สลัดโลกใบหม่นหม่น
สู่เวียงจักรวาลเบื้องบน
ไม่ทนไม่แก้ไม่มี

...ก้าวไกลไปถึงดาวนั้น

เกินกลิ่นเบื่อหน่ายโลกนี้
รังเกียจพื้นแผ่นดินนี้
เลื่อมทราวมลันตีมนุษย์นั้น

...แม่บ้านชายคาใกล้ใกล้

กลับไกลดังสายนกที่กั้น
เราไปเหยียบถึงดวงจันทร์
สิ้นสิ้นกลายเป็นไกลเกิน

...บัดหยากไย่ที่ใจโลก

ย้ายโยกช่องว่างห่างเหิน
ผसानใจเคยยับเยิน
ก้าวเดินบนโลกระยับ

...ทิ้งอัฐตาที่ดวงจันทร์

ไปรอยฝันพร่างคืนเดือนดับ

พื้นโลกใบเคยพ่ายพับ

โอบรับโลกใหม่ใจซึ่ง

จะขายโลกให้ใครได้

เมื่อใจต้องอิงพิงพิง

คลายสายพิณเส้นตึง

แล้วดึงสายที่หย่อนคลาย

ประกาศ ประกาศ ประกาศ !!

ตื่นเถิด ชน-ชาติ ก่อนสาย

ซื้อใจด้วยใจไม่ตาย

ขายโลกก็ขายชีวิต

๔.

เก็บสายใยไว้บนหิ้ง

...ภาพแม่พับใบตองกรวดอกไม้
พับกลีบใบบัวทองจากท้องทุ่ง
แช่น้ำไว้ในขันกลั่นกลิ่นปรุง
พอวันพุ่มจะได้ไม่เหี่ยวลาญ

...อีกมุมพี่เตรียมผลไม้ไว้พร้อมแล้ว
สลักลายพรายแพรว์เติมแวหวาน
พอวันพุ่มจะได้จัดใส่พาน
พร้อมมวลมาลัยหอมหวานจากสวนเรา

...ขณะทุกคนเร่งทำงานกันถ้วนหน้า
น้องอยากเร่งเวลาเร็วกว่าเก่า
กว่าจะพ้นวันโกลนนานเกินเนา
อาจเพราะใจเร่งร่ำเฝ้าพุ่มนี้

...และแล้ววันพระก็มาถึง
ทุกคนซึ่งพร้อมหน้าประจำที่
กราบหิ้งพระประจำบ้านขวัญชีวี
น้องแตะพี่ที่แตะแม่แผ่ส่วนบุญ

...เสร็จพิธีที่คอยเฝ้าเข้าวันพระ
พี่จงมีส่วนน้องจะกินองุ่น
เสียงเด็กน้อยเอื้อนเอ่ยอย่างเคยคุ้น
ใจรอลุ้นให้ภูพหมดอดใจรอ

...เย่ เย่ เย่! ฐูปไถลจะหมดก้าน
“ของเหลือเดนเหลือชานลูกหลานขอ”
น้องนั่งยิ้มพี่มาหลังนั่งหน้าอ
แม่หัวร่อเด็กใส่ชื่อดีอย่างถึง

...คือความรักความงามในความง่าย
ที่โยงสายสัมพันธ์ใจไว้บนหิ้ง
คือวิถีแห่งทรงจำคือความจริง
ที่บางคนทอดทิ้งสิ่งทรงจำ

...ปล่อยหยากไย่กาลเวลามาซักย่าน
ฤดูกาลคือกงเกวียนเปลี่ยนฉนำ
หิ้งพระทองยามนี้เป็นสีคล้ำ
ฝุ่นสมัยเกราะคร่ำตามเวลา

...เด็กผู้เฝ้ารอวันพระในครานั้น
คว้างรอยควันรูปเลื่อนลบไม่พบหน้า
ภาพขาวดำแม่ตั้งคู่บัวบูชา
บานดอกท่าผู้มาเปลี่ยนเวียนบุชิต

...บ้านมีหิ้งพระงามประจำบ้าน
เก็บรอยกาลจารศรัทธาเคยสถิต
เทียนเล่มเก่ารอแสงใหม่ได้มีดมิด
ปลุกชีวิตสายสัมพันธ์แห่งวันวาร

....แล้วเศษซากกาลสมัยก็ลืมนตา
เมื่อศรัทธาแห่งแสงแรกเริ่มแหวกม่าน
ถูกกลับมาคืนชีวิตจิตวิญญาณ
พร้อมกับหลานของแม่ขึ้นขีดทรวง

....บัดฝุ่นที่หิ้งพระกระถางรูป
เซ็ดรูปกรอบทองผู้ลับลวง
ผูกสายใยไว้บนหิ้งสิ่งบำบวง
อยู่ในห้วงคำนึง...ซึ่งนิรันดร์

๕.

ดินต่างหากฝากเหง้าให้เรางาม

ดอกหญ้า

พลิวแล้วด้วยลมศรัทธามาหอบฝัน
เจ้าบานด้วยอุณฟ้าไอลาวัน
ด้วยเมล็ดพันธุ์ธรรมชาติอันธรรมดา

มีมีดอก!! ผู้หมายเด็ดดอมเศษดิน

มีมีแม้นซากถวิลให้ค้นหา
มีก็แต่รินรำชากน้ำตา
ที่เขาอย่าเหยียบบีทา...หญ้าอย่างเรา

หญ้าจะบานอีกครั้งวันหลังฝน

งอกต้นใหม่แล้วดับตนอย่างต้นเก่า
มีมีดอก!! ผู้เมตตา...ดอกหญ้าเยาว์
ทัดหูเขาอย่างนั้น...เถอะฝันไป

ถูกตีตราว่าต่ำเตี้ยใต้ตีนสูง

ถูกล่ามจงจิตวิญญาณหลังม่านสมัย
ค่านิยมค่านิยมมายาใด
ที่เขาใช้วัดค่า....หญ้าอย่างเรา

ดอกหญ้าคือต้องต่ำซ้ำมองข้าม
ด้วยเขาเขียนนิยามในนามเขา
ฟ้าต่างหากสร้างค่ามาแนบเนา
ดินต่างหากฝากเหง้าให้เรงาม

เป็นดอกหญ้าจึงรักศักดิ์แห่งหญ้า
ลมศรัทธาหอบฝันลพหัยนหยาม
เมล็ดพันธุ์กรรมดาสามัญนาม
ที่วาววามอยู่แนบในคือใจเนา

วันฝนมาคือวันมีชีวิตใหม่
วันฝนไกลจงชุกล้ำกว่าต้นเก่า
เราต่ำเตี้ยจงภูมิใจในรากเรา
ที่รากเหง้าไม่เคยย่อทำร้ายใคร

ดอกหญ้า...
ผลิเถิดแรงปรารถนากล้ำฝันใฝ่
บานเถิดบานดอกอิงบนกิ่งใบ
ฝากหัวใจไว้ที่นี้...ที่แผ่นดิน

๖.

ในนิรันดร

หนูจะเอาหนูจะเอา	เกลือกกลิ้งจำเบา
ตุ๊กตาหมีไปกอดนอน	
พุ่มพ่ายกลางตลาดร้อน ร้อน	ให้คนมองค้อน
จนแม่อายจึงได้ซื้อ	
คือความซนคือความดี	ด้วยความใสซื่อ
แต่แม่ยังเฝ้าพุ่มพ่าย	
ไม่ตีไซ้แม่ไม่รัก	แต่เกินกว่านัก
เลี้ยงเอง ตีเอง เจ็บเอง	
อบอุ้มให้ลูกรู้เกรง	แม่ใจนักเลง
สายเลือดซึมห่วงสำนึก	
วัยนั้นฉันทวนรำลึก	วันนี้รู้ลึก
เมื่อแม่จากไกลแสนไกล	
ชมจริง!! รสชาติผู้ใหญ่	ฉันอยากกลับไป
ในวันที่แม่ยังมี	
ไม่เอาแล้วตุ๊กตาหมี	ขอแม่คนดี
ขอกลับมากอดนอน	
บางสิ่งได้แค่หวนย้อน	น้ำตาโชกหมอน
จะเอาจะเอาแม่กลับมา	
โลกร้ายใจร้อนคนล้า	ฉันเพียรปรารถนา
หลับตาหนุนตักในนิรันดร	

โลกจำลอง

พื้นที่ที่หยุดยั้ง

โรงเรียนของเราเคยน่าอยู่
แต่ไม่มีเรือจ้างกลางโรงเรียน

คุกห้องเรียน

มีมีเทคโนโลยีแทนที่ครูได้

พลังเยาวชน

๗.

พื้นที่ที่หยุดยืน

บนพื้นที่สี่เหลี่ยมเปี่ยมแรงหวัง
แรงเงาฝั่งแนบภาพทาบฟ้าฝัน
ผศานมีอระบายใจใล้พู่กัน
ให้สรีรักแต่มีวณอันรางซาง

เด็กน้อยเริ่มร่างภาพพิราบพลิว
จรดริ้วเรียวรุ่งโยงโค้งฟ้ากว้าง
ด้วยสำนึกชื่อไสแฝงนัยวาง
ว่าเสรีจะไม่ร้าง...กางปีกบิน

“หนูจะไม่ลงสี่ที่แผนภาพ
ห้วนสี่หยาบสี่ขัดแย้งแบ่งลายศิลป์
อยากให้เป็นสี่เดียวคือสี่ดิน
อยากให้อจินตนาการฝันเป็นจริง

นกพิราบตัวนี้ต้องสี่ขาว
ปีกต้องพราวสง่ากว่าทุกสิ่ง
เพื่อสันติเสรีที่พึงพิง
เพื่อดอกโคกสลัดทิ้งสุขยั้งนักร”

ลบรอยร้าวตรงนี้ที่เคยร้าว
เติมสี่ขาวกลบสีดำแน่นอนหนัก
ลบรอยเลือดล้างรอยต่างสร้างรอยรัก
ให้ประจักษ์แนบแนวนานเท่านั้น

เถิดลู่บ้ำร่วมวาดกระดาษนี้
ให้พื้นที่สี่เหลี่ยมเปี่ยมสุขชาน
เถิดให้ใจระบายสีที่เนื่องงาน
เพื่อผลงานลายเส้นเป็นสีเดียว

อย่าแต่มรอรบร่ำเข้าลบล้าง
อย่าแต่หมางเติมหมองมาข้องเกี่ยว
อย่าวาดภาพสงครามรบพบดาบเคียว
เถิดกลมเกลียววาดแรงหวังฝั่งรูปเงา

แม้ที่มาต่างแห่งใช้แบ่งข้าง
จะแตกต่างใช่แตกแยกแตกเรื้อนเหี่ยว
ร่วมวาดนกพิราบแนบภาพเนา
กระดาษนี้คือของเราเท่าเท่ากัน

บนพื้นที่สี่เหลี่ยมเปี่ยมความสุข
ลบภาพทุกข์วาดภาพงามด้วยความฝัน
เมื่อทุกคนเลิกแก่งแย่งแล้วแบ่งปัน
แหละเมื่อนั้นโลกย่อมผลิ..สันติภูมิ

๘.

โรงเรียนของเราเคยน่าอยู่

“โรงเรียนของเราที่น่าอยู่
คุณครูก็ไม่ขี้บ่น
เด็กเด็กก็แสนยากจน
พวกเราทุกคนชอบขี่หลังควาย”

คุณครูหาโรงเรียนเราเจียบเหงาแท้
มีกันแค่ไม่กี่คนจนโหยหาย
ข้อมกอดครูพอดลายเปลี่ยวใจเดียวดาย
บ้านนาที่สื่อทั้งหลายไม่อำนวย

ครูกล้าพออยู่ที่เก่าสอนเจ้าเดิน
ศิษย์เก่าเพลินหนทางไกลไม่อยู่ด้วย
บางครั้งครูอ่อนล้าระทดระทวย
เห็นตาชื้อจากไกล้ม้วยสู้ยิบตา

หวนกาลนี้ถึงเพลงป่าทำนองเสนาะ
นกดับเพลงไพเราะเกินเสาะหา
มดไค้รับคู่เต็นรำทำนองนา
ครูจดจำทุกท่วงท่าจินตนาการ

คิดถึงนะศิษย์แก้วรุ่นแล้วรุ่นเล่า
หวังรู้สึกฉายภาพเก่าเนาสุขชาน
วันนี้ครูหวนซึ่งถึงวันวาร
นานเท่านั้นชอนไว้ในทรงจำ

“คุณครูขารุ่นพี่เราเขาไปไหน”
“เขาไปเดินทางไกลยาวนานหนา”
“แล้วใครจะถือเคียวมาเกี่ยวกรำ”
ฝันว่าสูบน้ำตาทำนาปรัง

ครูจะอยู่เป็นเพื่อนจนเจ้าจบ
จบเจ้าเลื่อนลบทิ้งเบื้องหลัง
และจะรอเจ้ากลับมาเป็นพลัง
เป็นความหวังของทุ่งทางสร้างความจริง

ฤกการเวียนปล้นเจ้าไปจากบ้าน
แม่โพสพสะทสะท้านหลานถูกปล้น
น้ำตาครูรู้สึกผิดเหลือทน
“ฤกสอนคนให้เหยียดซากรากตัวเอง”

๙.

แต่ไม่มีเรือจ้างกลางโรงเรียน

จุดเทียนอ่านจดหมายในซองยับยู่

จำหน่ายซองจากครูถึงลูกศิษย์

ครูคนที่เราไม่เคยใกล้ชิด

ในความคิดคือเรือจ้างร้างนิยาม

เขียนที่บ้านพักครูหลังเก่า

๒๙ มีนาคม ๒๕๖๓

ถึง...ศิษย์รักที่ครูเฝ้าติดตาม

ครูมีความในใจบอกนักเรียน เธอรู้อะไรไหมศิษย์รัก วันครูพักไรงานวันเกษียณ แต่คือวันที่รู้ว่า
เจ้าพากเพียร ต่อแสงเทียนที่ครูให้ให้ผู้คน เวลาเคลื่อนครูไกลจากหลายสิ่ง เพื่อเข้าใกล้ความจริงสำแดงผล
ขณะภาพความหลังฝังกมล ใจจ้านปัจจุบันอันเปลี่ยวเย็น ก่อนเป็นครูครูเห็นครูเป็นเรือจ้าง ไม่ต่างจากใคร
เขาคิดเห็น จวบครูเรียนครูครูได้เป็น ก็ลำเค็ญครูจึงได้กลายเป็นครู

หวังใจเจ้าก้าวไกลสมใจหวัง เป็นกำลังให้โลกงามกว่าเป็นอยู่ ชีวิตงามกว่างามด้วยความรู้
เป็นทางปูกว้างกว่ากว้างหนทางยาว ที่ครูหวังเห็นเจ้าเป็นเหยี่ยว ไชโยบเฉี่ยวเหยื่ออ่อนแอแพ้แดดผัว
แต่โบยบินเพื่อกางเล็บเก็บดวงดาว ความวาวสำหรับประดับรั้ง แม้นเธอจะเป็นเหยื่อหรือเป็นเหยี่ยว
เป็นคนดีคือสิ่งเดียวที่ครูหวัง ขอให้เธอเป็นที่พึ่งผู้ล้าพัง

รักเสมอ

จากเบื้องหลัง “ครูจำเนียร”

รินน้ำตาปริ้มขอบตาจนปากล้น
จบความบนบรรทัดที่ครูเขียน
แท้ไม่มีเรือจ้างกลางโรงเรียน
ดับแสงเทียนปิดจดหมายกลับใส่ซอง

(ดับแสงเทียนเก็บซองไว้ในทรงจำ)

๑๐.
คุกห้องเรียน

ฉันระงับบอกเวลาว่ามาถึง
ไซ้ก็ตริ้งเท้าทั้งสองสู่อุ้ง
ต่างเดินคุ่มเรียงหน้าละล้าละล้ง
ฟังคำสั่งผู้คุมหน้ากระดาน

ขยับขยับ!!! ไม่เรียหวอดเคี้ยวขยับ
กำทับประกาศโทษสถาน
หากไร้วินัยทิ้งงานการ
จะถูกแขวนป้ายประจานจนชินชา

ทุกพื้นที่ยอมมีกฎเป็นกรอบกั้น
ไว้คอยป้องกันเหตุปัญหา
บางกฎล้ำกรอบชีวิตของศิษยา
ลงโทษศิษย์ที่น้ำตาซ้ำแสนซ้ำ

เธอหยาบกร้านเพื่อมาให้ครูขัดเกล้า
ให้งามงามมีก้าวอย่างหลงทางต่ำ
“อย่าสนตะพายควายอย่างหนู...ครูอย่าทำ
หนูหนักรำการทำนามาฟังครู”

อกด้านซ้ายใส่ด้านซาดิสม่าศิษย์
ตีเมื่อผิดครูก็ตรมไชน่มชู่
คุกห้องเรียนเพียงเปิดใจไขประตู
หัวใจหนูหนูจะเห็นครูเป็นใจ

ระฆังบอกเวลาเข้าห้องเรียน
ปรับเปลี่ยนเวลาคนเป็นคนได้
วันที่ปลดโซ่ล่ามเท้าก้าวออกไป
นั่นดวงฤทัยของครูอยู่ทุกรอย

๑๑.

มิมิเทคโนโลยีแทนที่ครูได้

ไอ้ดาวพฤหัสบดี ฦ ที่หนึ่ง
ฦ ที่ซึ่งศรัทธาเคยสถิต
วงแหวนกาลรางเลื่อนคล้อยเคลื่อนทิศ
ทิ้งชีวิตดาวพฤหัสบดี พลัดจักรวาล

มวลความกลุ้มสุมทุกซอกกาบาท
แม่พิมพ์ชาติหลอมละลายถูกไฟผลาญ
กระแสวิกฤตใกล้แพ้กระแสกาล
รอวันลาญดับร่วงสู่ห้วงนิรันดร์

เอ๋ยศิษย์รัก...ครูแสนห่วงดาวดวงน้อย
หักไม้เร็วแล้วค่อยค่อยคอยสานฝัน
ที่เคี้ยวเขี้ยวอย่างหนักที่ผลักดัน
ทั้งหมดนั้นครูหวังให้ศิษย์ได้ดี

ขณะโลกงอกงามเจิดจรัส
ดาวพฤหัสบดี โรยราหมองราศี
เขาสว่างสรรค์หุ่นยนต์สอนกลวิธี
ครูคนนี้สอนให้ใจใช้หุ่นยนต์

หวังเจ้าเป็นดาวใจให้คนยาก
มีดีมรกายามต้นอกผลิดอกผล
โลกวันนี้แฝงเลศดาวร้ายเหลือทน
ต้องการคนอย่างเจ้าเฝ้าเยียวยา

แพ้ชุดสีงาก็เข้มเต็มเครื่องแบบ
นัยสื่อแนบสีดินเข้มเต็มคุณค่า
จรรยาบรรณครูเข้มเต็มศรัทธา
นัยสื่อว่าเลือดครูเข้มเต็มทรวงใน

เพื่อศิษย์...ครูยอมอุทิศชีวิตนี้
“มีมีเทคโนโลยีแทนที่ได้”
กระแสดวงจะพ่ายแพ้กระแสน้ำ
ที่ครูให้ ที่ครูมี ที่ครูเป็น

ไอ้ดาวพฤษฯ พร้อมผลัดเปลี่ยน
ส่องจำเนียรกรูยทางล้าวงรอยเข็ญ
จารพระคุณในจักรวาลอันพร่างเย็น
ครูเพียบเพ็ญตราบสิ้นโกฏิจดกัลปา ฯ

๑๒.

พลังเยาวชน

...ครวหว่านเมล็ดกล้า	กลางหา
แตกหน่อเป็นดวงดาว	ดาษจำ
พลังสุกสกา	แก้จักร พาลนา
เล็กเล็กกระตะกล้า	ก่องฟ้าระดาดาว

....ครวหว่านเมล็ดกล้า	กลางลาน ดินนา
แตกหน่อแต่งโลกนาน	แนบหล้า
พลังรากยึดฐาน	ทั่วทิศ สกลนา
เล็กเล็กแต่หาญทำ	ทะนุหล้าถนอมลาน

...ครวหว่านเมล็ดกล้า	กลางใจ
แตกหน่อสันติสมัย	สุขสร้าง
พลังแห่งวินัย	วาดโลก ทัศนนา
เล็กเล็กแต่กลับกว้าง	กว้างกว้างนานยาว

....ครวหว่านเมล็ดกล้า	เยาวชน
แตกหน่อก่อกอปรผล	ผลดีให้
พลังเด็กพลังพล	พลังชาติ ชนนา
เล็กเล็กสร้างโลกได้	ค่าให้แผ่นดิน

โลกจำเป็น

สิ่งเล็ก เล็ก ในหัวใจ

ร่วมวิเศษ

ความหวังที่ไม่มีหวัง

...ฉันเชื่อ

แสงสว่างพร่างเมืองดิน

ว้ายหลงในดงกรุง

ชิ้นส่วนที่ขาดหาย

กระปุกชีวิต

มิ่งมิตรนิจนิรันดร์

๑๓.

สิ่งเล็ก เล็ก ในหัวใจ

ฉันยืนที่ข้อซ้อแวตาสีกกว่าไผ่
ท่ามกลางใครต่อใครตัวใหญ่กว่า
เขาต่างคุ่มเดินเดี่ยวลับเคียวตา
เขาก้มหน้าเดินไปด้วยปลายนิ้ว

ไม่มีแยมรอยยิ้มให้อิมอาบ
เครื่องหมาย-ภาพส่งแทนก็เล่นฉิว
ไม่มีใครมองรู้งะบายรั้ว
ใจเขาปลิวไปตามข้อความนั้น

ไม่มีแสงหิ่งห้อยในดวงตา
เขาปรารถนาจอสีหลากสีสัน
ไม่มีถ้อยเจรจาแห่งสามัญ
เขาขบขันกับแผ่นจอสุขอแล้ว

และฉันก็กลายเป็นคนแปลกหน้า
เขาตีค่าเหมือนคนละทีอกคนละแถว
ทั้งโลกจริงเปลี่ยวคว้างร้างวิเวก
โลกเปลี่ยนแนววันนั้นและวันนี้

อยากเพิ่มรักในช่องว่างระหว่างเรา
เพื่อรูปเงามนุษยธรรมทำหน้าที่
อยากเห็นหนึ่งน้ำใจมิตรไมตรี
เป็นแรงหวังให้คนดีมีกำลัง

อยากเห็นตาสบตาภาษารัก
อยากอิงนุ่มหน้าตักชบความหลัง
ไม่อยากพบไฟสงครามความเกลียดชัง
ที่เขาจุดประดาประดังฝั่งจอร์จ

ไม่อยากเป็นเพียงเม็ดทรายในสายตา
อยากเป็นแสงแดดจ้าเพื่อเธอก้าว
ไม่อยากถูกม่านมายาบังเรื่องราว
อยากเป็นดาวประดับเรือเหนือคืนแรม

ฉันส่งสื่อชื่อแหวดตาใสกว่าใส
หวังบางใครทำตะวันอร่ามแอร่ม
หวังยิ้มที่เคยลับกลับมายิ้ม
เพื่อเติมเต็มช่องว่างระหว่างคน

เพื่อวันนี้มีค่ากว่าเมื่อวาน
เพื่อตระการแห่งดอกหญ้ารับฟ้าฝน
เพื่อแหวเพลงระบำทรายทอดสายชล
เพื่อมีดมนกลับพร่างสว่างตา

เพื่อคนยังเห็นในหัวใจคน
เพื่อคนยากคนจนมีคุณค่า
เพื่อจอแผ่นปิดหน้าต่างมายา
เพื่อความสุขที่เกินกว่าสาธยาย

๑๔.

ร่วมพิเศษ

อยากให้ฝนตกมามากกว่านี้
มากพอที่เธอจะได้ไม่ไปไหน
ฉันเคยกลัวเสียงฝนฟ้ามาแต่ไร
วันเธอใกล้จึงเฝ้าฝันวันฝนพรำ

อยากให้ฝนตกมานานกว่านี้
นานพอที่จะข้ามขึ้นแห่งคืนคร่ำ
เพราะรู้ว่ารักที่ให้ไม่คืนคำ
เคี้ยวหนวนน้ำฝนเย็นเป็นเชื้อไฟ

มีมิตร หัวใจ ใสซื่อสี่
ถามฉันว่าร่วมในมือสำคัญไหน
ฉันตอบว่าเมื่อฝนมาก็ได้ใช้
เธอบอก “ใช่” แต่แฝงนัยหัวใจดล

“...ร่วมใช่สร้างเพื่อชี้ฟ้าให้ฝนหยุด
แต่สร้างเพื่อให้เราจุดวงฝ่าฝน...”
ร่วมแคบแคบแต่กว้างใหญ่คือใจคน
ใช้ปลุกต้นมิตรภาพ...ตราบฝนซา

เธอสอนอะไรอะไรมากมายนัก

โลกได้ร่วมทอรั้งักคุณค่า

ทุกครั้งก้าวร่วมหรือฝนมา

วชิราภาพิติตาคือโอบนั้น

อยากให้ฝนตกมาขณะนี้

ขณะที่เธอใกล้หัวใจฉัน

มาเขียนรักจารึกฉันนี้ทุกวัน

เป็นร่องรอยในนิรันดร์ของหัวใจ

๑๕.

ความหวังที่ไม่มีหวัง

...หัวใจรดพื้นกราบธรณีที่อาศัย

เงยหน้าไหว้เทวดาหวังฟ้าเห็น

คนจนเมืองที่ใครไม่อยากเป็น

เพราะความเข็ญต้อนไล่ให้จนมุม

...หวังเศษทานเยียวยามาไม่ถึง

หวังที่พึงทางใจ - ได้เพลิงสุ่ม

หวังสายธารเย็นใส - ได้ร้อนรุ่ม

หวังพฤษภพุ่มร่งงาม - ได้หนามคม

...หวังสิ่งใดก็ได้ในสิ่งนั้น

คนรากหญ้าสามัญถูกทับถม

หวังแล้งแล้งแล้วยังหวังลมลม

หวังเขาก้มมองดอกหญ้าตาดำดำ

...ไหว้พระแม่ธรณีที่อาศัย

เหงื่องานลูกเขาคือให้ราคาต่ำ

ไหว้ห้องฟ้าสีครามพรางพิมพ์

ชีวิตลูกแสนซ้ำถูกย่ำยี

...ข้าวยากหมากแพงค่าแรงถูก
ฐานะพันผูกคือลูกหนี้
ข้ายจะเดินก็ตันหนทางดี
ขวจะเดินก็มีแต่ลำเค็ญ

...หวัจตพีนหวังฟังฟังสิ่งศักดิ์สิทธิ์
เศษอุทิศหวังรอให้ใครมองเห็น
“คนจนเมือง” ที่มีหวังยังได้เป็น
ปิดประเด็นทุกข์ประดังหวังประดา

ขณะมवलความหวังกำลังแหง
รอยระแงแห่งหัวใจสลายค่า
หวังสุดท้ายขอชีวิมิโรยรา
เพื่อลืมตาหวังใหม่...ในพรงนี้

๑๖.

...ฉันเชื่อ

แปลงขวดจากถังขยะเป็นกระป๋อง
นั่งยองยองไหว้สูงสูง ผูกชนเกลื่อน
เสียงหยอดเหรียญคือเสียงเพรียกเรียกฝันเดือน
ฝันเลื่อนเลื่อนของเด็กน้อยค่อยเรียงแรง

เด็กแกร็นแกร็นผิวกร้านกร้านตากลมกลม
ตั้งติดตมเกินกว่าจะได้ปะแสง
ชุดคล้ำคล้ำกลิ่นคุ้งคุ้ง คนระวาง
กลัวโดนแย่งสูดอากาศของส่วนกลาง

ฉันเป็นลูกสลัมโดยกำเนิด
ฝันร้ายเร็ด กลิ่นอับอับจับเนื้อร้าย
ถูกสายตาดัดสินปั้นเส้นทาง
มีปลายฝันกลับอ้างว้างกลับร้างลา

ฉันยังเชื่อ มีบ้างบางใครเชื่อ
ว่าชีวิตที่เหลือฉันเอื้อค่า
จักหลุดพ้นจากบ่วงห้วงพันธนา
เพื่อเห็นฟ้าหาญใจไร้ใดวัด

ฉันเชื่อว่าฉันจะได้ไปโรงเรียน
ไปอ่านเขียนโดยเงินทองมิข้องขัด
เล่นกับเพื่อนโดยไร้เส้นขีดแบ่งขัด
ได้ท่องทัศน์ที่กว้างกว่าโลกสลัม

ฉันเชื่อว่าฉันจะได้ใส่ชุดสวย
ล้างสบจน สบรอย สบสูงต่ำ
ที่เท่าเทียม ที่พอเพียง ที่เที่ยงธรรม
ที่ที่นำหัวใจสู่ปลายฟ้า

ฉันเชื่อว่าจะมีบ้านกันฝนได้
และยามไข้จะได้สิทธิศึคิรักษา
แต่ดูเหมือนยิ่งสำแดงแรงศรัทธา
คนดีตรายิ่งหลับไหลในห้วงกาล

เด็กแกร็นแกร็นตัวเล็กเล็กฝันใหญ่ใหญ่
นึ้กข์อนมองกลับไปภายในบ้าน
วูบดับแล้วความเชื่อทะเยอทะยาน
เพียงข่าวสารยังไม่พอต่อพຽงนี้

ฉันยังนั่งขอเศษทานอยู่ที่เดิม
แรงฝันที่กำลังเริ่ม หยุดกับที่
กับความเชื่อเหลือรอยว่าข้าเคยมี
และความดีที่ใครเขาไม่มอง

เพื่อนพ้องสลัมเริ่มเพิ่มสมาชิก
ขวดพลาสติกบ้างหรือถือกระบือ
ด้วยความเชื่อเหมือนกันฝันจำลอง
จุดจบของคนจนเมืองเรื่องธรรมดา

๑๗.

แสงสว่างพร่างเมืองดิน

ราวสารแห่งอวสานมาความหม่น
ความมืดมนที่ฉั่นกลั้วก็มาถึง
กระดาศเสียบไว้หน้าบ้านพลันพริ้วพริ้ง
เนื้อความซึ่งบอกว่ามีหนี้ติดค้าง

กู้หนี้ทางสายไฟและสายน้ำ
พันธกรรมที่ไม่ตั้งใจสร้าง
ครบสองเดือนตามแบบบทกำหนดวาง
ว่าทุกอย่างจะถูกตัดมิให้ใช้

นั่งมองท้องฟ้าวันฟ้าสวย
กับความหวังมืดมัวแถมหม่นไหม้
เดี๋ยวค่าน้ำหมดปัญญาเดี๋ยวค่าไฟ
เอาเศษหวังได้ใหม่ใช้แทนเงิน

แล้วยมทูตแห่งความมืดก็กรายมา
สวมหมวกถือปากกามาเงิน
บิลค่าไฟค่าน้ำต่างดำเนิน
ถูกตัดไฟเพราะเกินเลยเวลา

สามร้อยถ้วนค่าไฟไม่มีจ่าย
เพราะเก็บเงินก้อนสุดท้ายไว้วันหน้า
ลูกต้องซื้อหนังสือสอบปัญญา
บ้างเขาค้า บ้างเขาให้ในโรงเรียน

บ้านมีดับแต่ฝันลูกต้องลุกโชน
ฝ่าโคลนลุ่มคลานไปอ่านเขียน
การศึกษาที่ฝากไว้ปลายแสงเทียน
สองมือเพียรเพื่อวันหน้าสุขสบาย

ขอบคุณยมทูตผู้ตัดไฟบ้าน
แต่จุดฝันชั่ววอดฝันเจิดฉาย
วันบ้านมีดได้เห็นดาวพรายประกาย
ซัดกว่าเดิมคอยส่องพรายคลายวันท

เก็บดวงดาวแปะหลังคาสังกะสี
แทนแสงเทียนริบหรี่ที่ใกล้หมด
เก็บน้ำค้างจากฟ้ามาหลังรด
กำซาบซดแทนประปาประทั่งห้อง

นั่งนั่งมองท้องฟ้าวันฟ้าหม่น
ความหวังตอนที่ยิ่งใหญ่ไม่มัวหมอง
จะไม่รอวันที่ฟ้าสีทอง
และไม่ร้องขอโชคชะตาใคร

เรียงดวงดาวเป็นบันไดให้ก้าวต่อ
แม้มีดหม่นมีจ้อขอฟ้าใหม่
จุดแสงจันทร์ที่อ่อนแรงด้วยแสงใจ
ส่องแสงให้คนยากจากเมืองดิน

๑๘.

ว้ายหลงในดงกรุง

...เจ้ามีลมหายใจคล้ายคล้ายคลิ่น
พอเสียงครืนกระทบฝั่งกลับจางหาย
คลิ่นชีวิตดุ่มเดี่ยวเดี่ยวต้นเดี่ยวตาย
กลางสายนทีทะเลกรุง

...ใครต่างใครชื่นชมอุดมสมัย
จึงปลาน้อยใหญ่ต่างหมายมุ่ง
จากคุ้งน้ำธรรมดาสู่อีกคุ้ง
ไปเป็นปลาถูกทุ้งกลางเจ้าพระยา

...หวังสายน้ำรวรินชื่นใจหวัง
จนกระทั่งปลอดภัยไร้หนักล่า
ประทานแต่ประโยชน์โภชนา
เป็นปลาที่แกร่งกล้ามีล้ำแรง

... ชีวิตแหวกว้ายฉายจากเริ่ม
ต่างต่อเติมพลังหวังตกแต่ง
ให้ชีวิตโลภากล้ำแสดง
ภาพสีแสงโน้มน้ำรวรรวดใจ

...ที่ปลาเล็กปลาน้อยต้องจากบ้าน
มาขายวิญญานให้ปลาใหญ่
เหงื่องานแลกหยาดเงินน้อยเกินไป
ชีวิตพลีสังเวยให้ไม่พอกิน

...นั้นปลาใหญ่ก็ต้องเช่นสังเวชเบ็ด
ชูดเนื้อเถื่อเกล็ดเสียสูญสิ้น
วนเวียนธรรมดาจนซาชิน
เลือดตารินเศรษฐกิจพิษนายทุน

...ปลาน้อยว่ายสวนสายธารกลับบ้านเก่า
ครีบแหงงว่าเกล็ดรางเลือนผันเปื้อนฝุ่น
ในบางที่ที่ควรค่ากว่าเคยคุ่น
ซบใคุ่นบนวิถีที่ตรงตรา

...สุขเพียงรู้ปรับตัวหัวใจสุข
ไชรบ้นบุกทางเที่ยวเที่ยวตามหา
ถอนใจที่ว่ายหลงดงเจ้าพระยา
คืนทุ่งนาที่รอรับการกลับคืน

๑๙.

ชิ้นส่วนที่ขาดหาย

ชีวิตเหมือนชิ้นจิ๊กซอว์ต่อไม่ติด
ในแผ่นเมืองวิบริตฉาบพิ(ษ)สมัย
ระหว่างการเดินทางร้างหัวใจ
บางครั้งตัวอยู่ใกล้กลับไกลกัน

ประจำวันฉันเดินเท้าวันเช้าเฝ้า
เพื่อเดินเข้าห้องทำงานแคบแคบนั้น
เพื่อนร่วมงานเพียงยิ้มพรายไม่เคยบัน
ห่างไกลเหมือนภูเขากันคั่นไม่ตรี

ป่าแม่บ้านเก็บขยะปิดกวาดให้
หลังและไหลธารเมตตาเกินหน้าที่
ขอบคุณแม้สักคำไม่เคยมี
สิ่งดีดีจึงมีดมืดเพราะปิดตา

พินโบกมือกวักข้างข้างป้าย
อาจเป็นคำทักทายฉายคุณค่า
เปลี่ยนไม้ตีเจ้าตูบน้อยค่อยกรุณา
ให้หมูปิ้งเจ้าหมาแลกหมอบไซร์

เปลี่ยนมุมมองบางชั่วหัวใจคิด
เมืองวิปริตอาจมีรักอยู่อีกไซ
บนทางเท้าเห็นไหมดอกไม้โต
นั่นแหละรักสว่างไรส่องใจเรา

เคยหลังน้ำตาเศร้าเปื้อนราตรี
สู่เช้าที่เวียงวังไม่สร้างเศร้า
เคยเปื้อนนายการทำงาน-ทางเดินเท้า
ระหว่างทางระหว่างเช้า...แท้พรายพริ้ม

สิ่งเล็กเล็กเปี่ยมคุณค่าเรียกว่ารัก
เมื่อรู้จักมองจนลึกตริกจนปริ่ม
ฉันเห็นเมืองพิสมัยหัวใจพิมพ์
เห็นรอยยิ้มในรอยต่อจึกซอว์เมือง

๒๐.

กระปุกชีวิต

เขียนชีวิตด้วยย่ำก้าวสองเท้าอย่าง
เป็นเรื่องราวในรอยทางที่ทอดถ่าย
เรื่องทั้งหมด...เวลาจะคลี่คลาย
ให้เราตามหาความหมายเมื่อไกลตา

ทุกทรงจำหยุดไว้ในกระปุก
ทุกข์และสุขระหว่างวันหวั่นและกล้า
ยิ้มและร้องหมองและไล่ไปและมา
เข้า เทียง เย็น ล้อเวลา....จะหมุนวัย

(เข้า...)

ตืดดดต!! ประตुरुถไฟฟ้ากำลังปิด
ราวคนติดไฟแดงสีแยกใหญ่
แน่นเบียดเสียดตัวใครต่อใคร
(เอ!?! หรือฉันจะเบียดไปอีกสักคน

ถ้าไม่วิ่งกระโจนเข้าขบวนนี้
ไม่ทันสอบเข้านี้ เหน้อ!! สับสน)
“เออวะ!! เบียดก็เบียด ทนสิทน”
รอยยิ้มฉันทกหล่นแล้วเข้านี้

(เทียง...)

อ่านหนังสือถึงเข้าเพื่อสอบเข้า
ขณะเขาขมวดคิ้วเครียดเหลือที่
ฉันหมุหมุเพราะตั้งตาอ่านมาดี
หัวใจขึ้นได้อีกที-เทียงมียิ้ม

ยิ้มที่กล้าพยายามฝ่าความกลัว
ยิ้มที่เกิดจากตัวหัวใจปริ่ม
เป็นภาพจำที่ใช้หัวใจพิมพ์
สุขอาบอิมเมื่อไม่ท้อก็ไม่แพ้

(เย็น...)

นั่งรถไฟฟ้ากลับบ้านเย็นวันด้า
หวังกินข้าวพร้อมหน้าพอกับแม่
และเจ้าตูบหนึ่งตัวพันธุ์ไทยแท้
ไปลบรอยยิ้มแย่นัยน์ตา,ใจ

ถึงบ้าน...เจ้าตูบมันตายแล้ว
เสียงขึ้นขึ้นสะอื้นแผ่ววาบวาบไหว
เย็นที่หวังให้ขึ้นเย็นไม่เป็นไป
ฉันร้องไห้สิ้นหวังหมดศรัทธา

หยอดทั้งหมดเอาไว้ในกระปุก
ทุกข์และสุขระหว่างวันหวั่นและกล้า
ยิ้มและร้องหมองและไล่ไปและมา
โลกคือธรรมดา...แห่งสามัญ

ทุกรอยเจ็บปวดจะประทับตรา
บ่งบอกว่าเธอแกร่งพร้อมแข่งขัน
แข่งกับทุกข์ระหว่างทางทั้งหมดนั้น
ปรารถนาเพียงรางวัล...การพ้นทุกข์

๒๑.

มิ่งมิตรนิจนิรันดร

เพื่อนรัก...

ก่อนผู้ต่อจงพักหลับสักตื่น
ฉันจะสวมกอดตลอดคืน
เธอผ่านขึ้นซ้ำซากมากเกินพอ

รู้ไว้ว่ายังมี...ยังมีฉัน

แม้คืนวันโหดร้ายจะก้าวต่อ
จะถูกรังโดยใช้หัวใจทอ
และกอดคอเธอไปยังปลายรุ่ง

เพื่อนรัก

โลกที่แบกมันหนักเกินจักมุง
วางเกิดวาง...ฉันจะคอยพุง
เพื่อวันพรุ่งฝันจะพรางทางจะพราย

ฉันขอเป็นผ้าฝืนบางคอยเช็ดหน้า

ซับน้ำตาฉันทันทีหลังสาย
วันนี้ไหลเพราะเศร้าโศกระบาย
พรุ่งนี้ต้องมีสุขหลาย...เย้ยวันนี้

เพื่อนรัก

เกิดชบลงหลับพัก...ตรงตักนี้
ที่มีเพียงพลังความหวังดี
และเป็นທີ່พึ่งดงามแบบธรรมดา

คือนัยความหมายของมิ่งมิตร
ผลผลิตของความรักถักทอค่า
วันใดแพ้โลกร้าวคราวใจล้ำ
โปรดรู้ว่าฉันจะพายเป็นเพื่อนกัน

พักสักตื่น...ตื่นจากพักจึงจักสู้
และโปรดรู้ว่าวันนี้ยังมีฉัน
โลกจะมีพรุ่งนี้อีกกี่วัน
รักเรานั้นตลอดมา...ตลอดไป

